

mijmering /

hutspot

Op het moment dat ik de zak met hutspotgroente in mijn winkelmandje legde werd ik een beetje weemoedig. Dit gevoel had

niet met de hutspot te maken - ik had de Gemarineerde reeruggetjes, de Black-Angus carpaccio en de Magische Chocoladebombe zonder moeite links laten liggen - maar de kerstgekte in de winkel was zo onontkoombaar dat ik me als vanzelf terugtrok in gepeins.

Kerstmis maakt mij duidelijk wat verloren is. Ik voelde vooral het verlies van wat nooit meer terugkomt en wat ook niet meer terug te halen is. Ik word kriebelig van woorden als 'nieuw leven', 'verwachting' en 'vrede op aarde', maar het is precies dát wat ik koester in mijn mooiste kerstherinnering. Ik ben een jaar of acht. Het is half zeven in de ochtend op eerste kerstdag. Mijn vader en ik gaan naar de kerk. Iedereen slaapt nog, overal is het stil. Ik doe de voordeur open en zie een witte wereld. De sneeuw ligt tot aan de drempel, niemand heeft er nog op gelopen. De lucht is rood, het vriest, alles klinkt gedempt. Die aanblik en de gang naar de kerk, waar het licht al van verre door de glas-en-lood-ramen scheen en ik op afstand al kon voelen dat er iets heiligs stond te gebeuren, daar moest ik aan denken bij het groentevak van Albert Heijn. Ik word zelf een beetje wee als dit teruglees, maar het was precies zoals ik schreef. Stille nacht, Heilige nacht in de vogelbuurt in Eindhoven. De kerstmis daarna waren een steeds slapper aftreksel daarvan; soms gezellig, soms vervelend en uiteindelijk waardenloos.

Voor veel ooit Rijke Roomsche waarden zijn alternatieven gekomen, maar met kerstmis weet de moderne gelovige niet goed raad. Voor het kindje Jezus en d'os en d'ezel gaat hij niet meer op de knieën. Maar wat dan?

Ik schil mijn piepers en zet de pan op het vuur. Ik steek een kaars aan, zet mijn mooiste muziekje op, lees mijn fijnste boek en maak mijn eigen vrede op aarde.
Dát dan!

Marjolijn Sengers, 22 december 2019